

Arrest

nr. 59 908 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 17 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 oktober 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 december 2004 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf en wordt aan de voogd van verzoeker tevens een bevel tot terugbrenging afgeleverd.

1.3. Tegen betreffende beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 29 april 2005 neemt de adjunct-commissaris een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State die dit beroep bij arrest nummer 189 531 van 19 januari 2009 verwerpt.

1.5. Op 2 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 17 maart 2010 werd de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.7. Op 26 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 10 januari 2011 werd de in punt 1.7. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.03.2010 werd ingediend door:

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Ethiopië
geboren te Arsi op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2004 in België verblijft, de onthaalklas heeft doorlopen, bijkomende opleidingen Nederlands heeft gevolgd, atletiek beoefent, een contract heeft bij de Koninklijke Atletiek Club van Vilvoorde, verschillende sociale contacten heeft opgebouwd via zijn sport, onderdak heeft bij vrienden en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich op het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, waarbij hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 27.10.2004, die werd afgesloten op 03.05.2005 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kennisgegeven op 04.05.2005. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 02.02.2009. De procedure bij de Raad van State was dus hangende op 18.03.2008. Betrokkene had geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene 4 jaar en 3 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie

op basis van een lange asielprocedure. Hij voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 26.03.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.05.2005 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure – namelijk 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 03.05.2005

o De aankomstverklaring van betrokkene was slechts geldig tot 03.11.2005. Hij verblijft sindsdien illegaal in het land."

1.9. Samen met de in punt 1.8. vermelde beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dit vormt thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan (...)

geboren te (...), op (...),

van Ethiopië nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 16 febr. 2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7,alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 03.05.2005.

° De aankomstverklaring van betrokkene was slechts geldig tot 03.11.2005. Hij verblijft sindsdien illegaal in het land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel middelen aanvoert gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker voert geen middelen aan gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van zijn enig middel betoogt verzoeker:

"Voor wat betreft de toepassing van het criterium 2.8.A heeft verweerder zich te strikt gehouden aan de termijn, voorzien tussen 15.09 en 15.12.2009 en werd, enigszins cynisch, geen rekening gehouden met de eerste aanvraag d.d. 01.12.2009, die wel degelijk binnen die vermelde periode ingediend werd. Het is noodzakelijk er hier op te wijzen dat de voorwaarden ten gronde van het criterium 2.8.A wel degelijk alle drie vervuld waren:

- 1. Duurzame lokale verankering, die in casu niet betwist lijkt te zijn en ook moeilijk betwistbaar zou zijn;*
- 2. Een periode van 5 jaar tussen de asielaanvraag op 27.10.2004 en de datum van de regularisatieaanvraag op 01.12.2009;*
- 3. Een wettig verblijf vóór 18.03.2008 ingevolge zijn asielaanvraag;*

Verzoeker had zeer duidelijk in zijn tweede aanvraag van 26.03.2010 verzocht deze ontvankelijk te verklaren en derhalve ten gronde een kans te krijgen met volgende motivering:

"Ter bewijs van zijn identiteit verwijs ik naar de kopieën van zijn paspoort dat hij eind december heeft ontvangen van de Ethiopische ambassade.

Bij de vorige aanvraag voor regularisatie op 01.12.2009 had hij dit document nog niet ontvangen van de ambassade. Hij hoopt dat het geboortecertificaat dat hij reeds had gekregen, voldoende zou zijn voor de aanvraag zelf.

Hij heeft het paspoort in de loop van december ontvangen. Hij had begrepen dat hij bij de verdere behandeling het paspoort zou kunnen tonen zodra hij door de gemeente opgeroepen zou worden. Hij ging er van uit dat hij het na 15 december niet meer kon indienen en moest wachten. Op de vraag van de gemeente heeft hij ook direct het paspoort getoond, maar er bleek echter al een beslissing van ontvankelijkheid genomen te zijn.

Daar hij nu wel zijn identiteit kan bewijzen aan de hand van het paspoort hoop ik dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard kan worden en zijn regularisatieaanvraag behandeld kan worden."

Verzoeker kan zich derhalve baseren op het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en op de plicht tot materiële motivering, vermits verweerder in zijn beslissing het tweede verzoek op dit punt heeft genegeerd en derhalve nergens heeft geantwoord op de ingeroepen 'verzachtende omstandigheden'.

Inderdaad, verweerder heeft enkel gesteld, zonder verder te motiveren:

"Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen..."

Gelet op het inderdaad voorhanden zijn van een vorm van verschoning, gelet op de telefonische en schriftelijke contacten met DVZ onmiddellijk na de eerste beslissing (waartegen geen hoger beroep werd ingesteld) en gelet op het onmiddellijk indienen van een tweede verzoek, had verweerder de verplichting redelijkheid te betonen bij het nemen van de beslissing en minstens te motiveren waarom de ingeroepen omstandigheden niet aanvaardbaar waren.

Post factum bewijst verzoeker aan de hand van zijn paspoort dat zijn identiteit, zoals die bleek uit zijn eerst voorgelegde geboorteakte, correct was. De voorwaarden ten gronde werden in elk geval jĳĳg ingeroepen."

3.2. Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor handen te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.7. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onder het kopje "A. Wat betreft ontvankelijkheid" het volgende had opgeworpen:

"1. Identiteitsdocument

Ter bewijs van zijn identiteit verwijs ik naar de kopies van zijn paspoort dat hij einde december heeft ontvangen van de Ethiopische ambassade in Ethiopië.

Bij de vorige aanvraag voor regularisatie op 01/12/09 had hij dit document nog niet ontvangen van de ambassade. Hij hoopte dat het geboortecertificaat wat hij reeds had gekregen voldoende zou zijn voor de aanvraag zelf.

Hij heeft het paspoort in de loop van december ontvangen. Hij had begrepen dat hij bij de verdere behandeling het paspoort zou kunnen tonen zodra hij door de gemeente opgeroepen zou worden. Hij ging er vanuit dat het na de 15 december niet meer kon indienen en moest wachten. Op de vraag van de gemeente heeft hij ook direct het paspoort getoond, maar er bleek echter al een beslissing van ontvankelijkheid genomen te zijn.

Daar hij nu wel zijn identiteit kan bewijzen a.h.v. het paspoort hoopt hij dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard kan worden en zijn regularisatie aanvraag behandeld kan worden.

2. Feitelijke verblijfplaats in België

Hij verblijft momenteel op volgend adres: (...)

3. Taal van de aanvraag

Hij meent dat deze machtigingsaanvraag niet kan worden onontvankelijk verklaard wegens het niet respecteren van de taalvereiste, zoals voorzien in artikel 51/4 §3 Vreemdelingenwet, aangezien zijn asielaanvraag meer dan 6 maand geleden is afgesloten.

Voor deze aanvragen willen we de argumenten aanhalen die ook in de vorige aanvraag genoemd zijn"

3.8. Verzoekers betoog beperkt zich tot een kritiek op de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen waar hij zich in zijn aanvraag beroept op criterium 2.8.A. van de instructie. Verzoeker meent dat geen rekening gehouden wordt met de eerste aanvraag van 1 december 2009 die wel binnen de vermelde periode werd ingediend. Verzoeker vervolgt dat hij voldoet aan de voorwaarden ten gronde van het criterium 2.8.A. en dat hij in zijn tweede aanvraag duidelijk verzocht had deze ontvankelijk te verklaren en hem ten gronde een kans te geven, waarbij hij verwijst naar zijn motivering in zijn aanvraag dienaangaande. Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder dit verzoek heeft genegeerd en niet heeft geantwoord op de verzachtende omstandigheden.

Waar verzoeker in zijn aanvraag verwezen heeft naar het criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009, dient gesteld dat, zoals blijkt uit deze instructie, criterium 2.8.A slechts betrekking heeft op aanvragen om machtiging tot verblijf die ingediend of aangevuld werden in de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. Zoals de bestreden beslissing overweegt heeft verzoeker zijn aanvraag evenwel pas ingediend op 26 maart 2010, en dus ruim na de periode waarop de voornoemde beleidsrichtlijn slaat, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelt dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen die stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van criterium 2.8.A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De verwijzing van verzoeker naar zijn eerdere regularisatieaanvraag, die wel binnen de voornoemde referentieperiode valt, is niet dienstig nu blijkt dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 17 maart 2010 en deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Het argument van verzoeker dat hij pas bij zijn tweede aanvraag een bewijs van identiteit heeft kunnen overleggen en aldus meent verzachtende omstandigheden te kunnen invoeren, kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Uit nazicht van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2010 blijkt dat verzoeker aangaande de ontvankelijkheid stelde dat hij bij zijn vorige aanvraag tot regularisatie zijn paspoort niet kon voorleggen als bewijs van zijn identiteit daar hij dit document op dat ogenblik nog niet had ontvangen maar dat hij bij onderhavige aanvraag wel zijn identiteit kan bewijzen en hoopt dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard kan worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoeker niet onontvankelijk werd verklaard bij gebreke aan identiteitsbewijs maar wel omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België verantwoorden. De Raad ziet derhalve niet in met welke door verzoeker ingeroepen elementen of 'verzachtende omstandigheden' de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen rekening zou gehouden hebben. Immers zijn zowel het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de instructie duidelijk en is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, rekening houdende met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beleidsrichtlijn dienaangaande, geoordeeld heeft dat verzoeker zich niet kan beroepen op criterium 2.8.A. van de instructie nu zijn aanvraag niet werd ingediend binnen de in de beleidsrichtlijn vooropgestelde periode. Met zijn betoog slaagt verzoeker er niet in de pertinente en daadkrachtige motieven van de bestreden beslissing aan het

wankelen te brengen. Door zijn argumenten uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2010 te herhalen in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing de in het middel opgeworpen bepalingen schendt. Voor zover het de bedoeling is van verzoeker om de Raad uit te nodigen in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn aanvraag om verblijfsmachtiging te beoordelen, dient de Raad te benadrukken dat hem dat als annulatierechter niet toekomt.

3.10. De Raad acht de motivering van de eerste bestreden beslissing afdoende, pertinent, deugdelijk en ter zake dienend, derwijze dat ze de bestreden beslissing die verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaart, schraagt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op een omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom de door verzoeker in zijn aanvraag opgeworpen elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER